

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 4.Pf.20.476/2025/3.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

ügyvéd1 egyéni ügyvéd

ügyvéd1 címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

ügyvéd2 egyéni ügyvéd

ügyvéd2 címe

A per tárgya: határozat hatályon kívül helyezése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 63.P.21.245/2024/19/I.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a meg nem fizetett 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes a keresetében az alperes elnöksége által határozat2 szám alatt meghozott, valamint a küldöttgyűlés határozat1 számú határozatának a hatályon kívül helyezését kérte a Ptk. 3:35-37. §-a alapján, mivel a határozat jogszabályba ütközik, illetőleg az Alapszabály rendelkezése is jogszabályba ütköző.

[2] Az alperes a kereset elutasítását kérte, megítélése szerint a határozata nem ütközik jogszabályba, a kizárást a Ptk. 3:70. § rendelkezései is megalapozzák.

[3] Az elsőfokú bíróság az ítéletében az alperesi szervezet elnökségének határozat2 számú elnökségi határozatát, valamint a küldöttgyűlés 2024. április 6-án kelt határozat1 határozatát hatályon kívül helyezte és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 74.100 forint perköltséget.

Az ítélet indokolása szerint a felperes az alperesi szervezet tagja, egyben a helyi szervezet volt titkára, elnökségi tagja. Megállapította, hogy az alperes elnöksége határozat3 számú határozatával jogi és etikai eljárást rendelt el a felperessel szemben, majd a 2023. június 24-én tartott küldöttgyűlés a határozat4 számú küldöttgyűlési határozatában egyetértett az elnökségi határozattal és háromtagú bizottság felállításával. Az alperes elnöksége ezt követően 2023. október 31-én a határozat5 számú határozatában kizárta a felperest az egyesület tagjai sorából. E határozatát az elnökség a 2023. november 28-án kelt határozat2 számú határozatában indokolta és azt az alperesi szervezet elnöke és főtitkára is aláírta. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a keresettel érintett elsőfokú határozat az elnökség határozat2 számú határozata volt, amely a felek által sem vitatottan megegyezett az elnökség 2024. október 31-ei határozatával. Ez a határozat volt az alapja a 2024. február 29-i határozat módosításának, amelyet a határozat6 számú határozatában akként módosított az elnökség, hogy a kizárást követő új tagfelvételt és egyesületi tisztségviselést korlátozó rendelkezések és az ehhez fűzött indokolás hatályát veszítette, egyéb rendelkezéseket pedig változatlanul hatályban tartotta. Ezen határozat ellen fellebbezett a felperes és így ezt bírálta felül a fellebbezés folytán a 2024. április 6. napján megtartott küldöttgyűlés. A küldöttgyűlés a

határozat1 számú határozatában az elnökség határozat6 számú határozatával módosított határozat5 október 31. számú elsőfokú határozatát hatályában fenntartotta és a felperes fellebbezését elutasította. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 3:35-37. §-ainak felhívásával megállapította, hogy a felperes perbeli legitimációja nem volt vitatott, továbbá az sem, hogy a keresetét határidőben terjesztette elő. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperesi egyesület szabályozói, az Alapszabály és az SZMSZ a kizárási eljárásra vonatkozó részletszabályokat, eljárási garanciákat az Alapszabály 5. § (5) és (6) bekezdésében foglaltakon túl nem tartalmaznak. Az Alapszabály rendelkezései alapján a tag kizárására irányuló eljárást az elnökség, míg a jogi és etikai eljárást a bizottság1 folytatja le, így az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a két eljárás nem azonos. Az elsőfokú bíróság azt is megállapította, hogy az egyesület elnöksége a felperessel a 2023. május 23-i levelében jogi és etikai eljárást rendelt el, kizárási eljárás lefolytatásáról nem értesítette a felperest, az alperesi szervezet elnöksége kizárási eljárást nem folytatott le. Felhívta az SZMSZ 70. § (1) bekezdését, valamint 69. §-át, amely szerint a bizottság1 öt tagból álló, meghatározott időre választott bizottság, amelynek tagjait a küldöttgyűlés választja meg. A felek nyilatkozata és a határozat2 elnökségi határozat alapján arra a megállapításra jutott, hogy a felperest egy ad hoc felállított három tagból álló bizottság hallgatta meg, az ott elhangzottakra a felperes és képviselte észrevételeket tehetett. Ezen meghallgatás alapján – amelyről nem készült írásbeli jelentés – született meg az elnökség tagkizárásról szóló határozata. Rámutatott, hogy nem valósult meg az Alapszabály 11. § (2) bekezdés második fordulatának rendelkezése sem, az előzetes helyi szervezeti eljárás lefolytatása. Az elsőfokú elnökségi határozattal szemben előterjesztett felperesi fellebbezés folytán 2024. április 6-án a küldöttgyűlés járt el. Az Alapszabály 10. § (1) és (6) bekezdése, az SZMSZ 4. fejezete, valamint 62. §-a felhívása alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a bizottság2 ellenőrző funkcióját nem tudta betölteni, a bizottság2-től a küldöttgyűlés elé kerülő tagkizárási kérdésben is állásfoglalást kellett volna kérni, hiszen a tagkizárást az egyesület törvényes működését érintő kérdés. E kérdésében a bizottság2 elé előterjesztés nem került, állásfoglalást nem adott ki, így ez sértette az Alapszabály 10. § (1) és (6) bekezdésében foglaltakat. A 2024. április 6. napján megtartott küldöttgyűlési jegyzőkönyv szerint a küldöttgyűlés határozott a felperes kizárásáról; a küldöttgyűlésen 35 fő volt jelen és a tagkizárási kérdésében 23 fő igennel, 11 fő nemmel szavazott, 1 szavazat érvénytelen volt. Az Alapszabály 8. § (21) bekezdésében írt szavazati arány megállapításakor a jelenlévő 35 fő volt az irányadó, a szavazati arány megállapításakor jogszerűtlenül nem vette figyelembe a küldöttgyűlés az érvénytelen szavazatot. 35 fő jelenlévővel számolva a 23 igen szavazat nem biztosította a tagkizáráshoz szükséges Alapszabály 8. § (21) bekezdése szerinti kétharmados arányt, így a szavazatok értékelése és ez alapján a felperes kizárására vonatkozó döntés ellentétes volt az Alapszabály rendelkezéseivel. Az érintett elnökségi és küldöttgyűlési határozat nem az Alapszabály szerint született, ezért az elsőfokú bíróság a Ptk. 3:37. § (1) bekezdése szerint a keresettel támadott határozatokat hatályon kívül helyezte. A tanúmeghallgatást mint szükségtelent mellőzte.

[4] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, másodlagosan a Pp. 381. §-a alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság az érvénytelen szavazat tekintetében téves következtetést és így a küldöttgyűlési határozat érvényessége tekintetében téves megállapítást tett. Álláspontja szerint az érvénytelen szavazat sem az igen, sem a nem szavazatok javára nem lehet figyelembe venni. A 2/3 tekintetében is téves a bíróság következtetése, mert az arány megállapításánál a Ptk. és az Alapszabály 8. § (24) pontja az irányadó, így a szavazatok

számlálásánál a jelenlévők száma a mérvadó. A 35 jelenlévő kétharmada 23,333 szavazat lenne, a jelenlévők által leadott 23 igen szavazat ennek a kétharmados aránynak megfelelt, így a kizárásról szóló döntés jogszerű feltételei megvoltak. Az ítéletet azért is jogszabálysértőnek tartotta, mert az elsőfokú bíróság nem értékelte az egyesületi eljárás alapjául szolgáló, a csatolt levelekből megállapítható felperesi jogsértő eljárást, nevezetesen, hogy a felperes magát az egyesület képviselőjének feltüntetve megsértette az Alapszabály 9. § c) pont (2) bekezdésének a képviselői jogról szóló rendelkezését. A csatolt A/7. szám alatti iratban a felperes az alperesre nézve külön peres eljárás megindítására alkalmas nyilatkozatot tett, ezt is jogsértő magatartásnak minősítette a felperes részéről, amely külön bizonyítást nem igényel. Álláspontja szerint a felperes eljárását nem lehet a pandémiával kimenteni, mert az egyesület képviselője nem volt akadályoztatva az elektronikus levelezésben, email küldésében. Maga a felperes sem tagadta a tárgyaláson, hogy a hivatkozott leveleket ő írta és küldte meg a címzettnek. A történeti tényállást is hiányosnak tartotta, így annak módosítását, illetőleg kiegészítését kérte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tért ki arra, hogy az egyesület eljárására a felperes magatartást adott jogszerű okot, mert felperes kétséget kizáróan megsértette az Alapszabály 9. § c) pont (2) bekezdésében foglaltakat, az egyesületre nézve valótlan állításokat tett. Nem vette figyelembe és nem alkalmazta az elsőfokú bíróság a Ptk. 3:66. § (1) bekezdését, melynek alapján a tag köteles betartani az Alapszabály rendelkezéseit. Az elnökségi és küldöttgyűlési határozatok érdemi, tartalmi, anyagi jogi részével az elsőfokú bíróság nem foglalkozott annak ellenére, hogy az ellenkérelmében határozottan hivatkozott a felperes bizonyítható, alapszabálysértő eljárására. Megítélése szerint az anyagi jogot sértő felperesi magatartás jogi értékelésére a felperesi pernyertesség esetében is szükséges lett volna kitérni. A felperesi ezen magatartás bírói megítélése nem történt meg. Az elsőfokú bíróság bár felhívta az Alapszabály 5. § (6) bekezdését, azonban nem vizsgálta, hogy az elnökségnek joga volt-e felperessel szembeni kizárási eljárás megindítására, mi volt az indoka a tagkizárásnak, tehát, hogy az eljárásra a felperes okot adott. Ezt pedig szintén értékelnie kellett volna az elsőfokú bíróságnak. Nem értett egyet a két eljárásra vonatkozó elsőfokú következtetéssel sem. Előadása szerint egy eljárásról volt szó, amelyben a kizárás az eljárásban a második fázis, mint következmény. A felperes a jogi és etikai eljárásról szóló értesítést átvette, ezért nem tartotta szükségesnek a külön értesítést arról, hogy az eljárás átfordult kizárási eljárássá. A felperes elnökségi tag volt, mindenről közvetlenül értesült, a jelen perben felhozott eljárási kifogásokat a korábbi egyesületi eljárásban pedig nem észrevételezte. Kiemelte, hogy az Alapszabály nem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy a felperes meghallgatását kinek kellett volna lefolytatnia, kell-e arról írásbeli jelentést írni. A meghallgatáson az egyesület részéről négy személy vett részt, jelen volt továbbá a felperes, valamint jogi képviselője. A meghallgatásról készült jegyzőkönyvre a jogi képviselő útján a felperes észrevételt tett. Álláspontja szerint a települési szervezet eljárásának hiányát a felperes mulasztása eredményezte. Az eljárás hiányára a felperes jóhiszeműen nem hivatkozhat, az a terhére róható. A nyilvánvaló személyi összeférhetetlenséget pedig a bíróság nem vette figyelembe, hiszen a települési szervezet általi megtárgyalásra azért nem került sor, mert a szervezetet a felperesnek kellett volna összehívnia és ezt nem tette meg. A Ptk.-n túl hivatkozott még a kizárási eljárás körében az Alapszabály eljárási garanciális rendelkezéseire: az kétfokú, meg kell hallgatni a tagot és a tag jogi képviselővel is eljárhat.

[5] A fellebbezésre határidőben észrevétel nem érkezett.

[6] A fellebbezés nem alapos.

[7] Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges releváns tényállást helytállóan állapította meg, az abból levont jogkövetkeztetései és így az érdemi döntése megalapozott. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá:

[8] A felperes alapvetően a keresettel támadott alperesi határozat jogszabályba-, alapszabályba ütközését arra alapította, hogy az eljárás lefolytatása és a határozat meghozatala jog-, és alapszabályba ütközött. Az elsőfokú bíróságnak a keresetben megjelölt jog- és alapszabálysértéseket kellett vizsgálnia és csak azokat vizsgálhatta a Ptk. 3:35-37. §-aira alapítottan indított perben. Az elsőfokú bíróság helytállóan vizsgálta az keresettel támadott határozatok meghozatala során a keresetben megjelölt eljárási szabályok megtartását.

[9] A Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy az Alapszabály esetleges hiányosságai nem voltak pótolhatók a bíróság által, továbbá az Alapszabály rendelkezéseinek esetleges ellentmondásosságának feloldása, az Alapszabály kiegészítése nem képezhette a bíróság feladatát. A hiányos, ellentmondásos rendelkezések alapján kellett a bíróságnak azt megítélnie, hogy a keresettel támadott határozatok a megjelölt, konkrét jog-, alapszabályi rendelkezésbe ütköznek-e. Az alperes Alapszabálya 5. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése rendelkezései értelmében a tagsági viszonyt megszüntető tag kizárásról kizárási eljárás lefolytatását követően kerülhet sor, amely eljárást elsőfokon az Elnökség, másodfokon a küldöttgyűlés folytat le. Az Alapszabály 11. § (2) bekezdése értelmében az alperesnél bizottságl is felállításra került az SZMSZ 69-70. §-aiban meghatározott feladatra. Az Alapszabály e rendelkezései alapján különbséget tesz a kizárási eljárás és az etikai eljárás között, más-más eljáró szervet és eljárási rendet megjelölve. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg: az alperes Alapszabálya értelmében az elnökség által lefolytatható kizárási eljárás, valamint a bizottságl által lefolytatható eljárás nem azonos, hanem két külön eljárás. A bizottságl eljárása nem helyettesítheti az Elnökség kizárálagos hatásköröként meghatározott kizárási eljárást. A rendelkezésre álló adatok alapján tény, hogy az alperessel szemben jogi és etikai eljárás került megindításra, amelyet egy ad hoc bizottság folytatott le. Így a felperessel szemben nem az Alapszabálynak megfelelően az Elnökség folytatta le a kizárási eljárást elsőfokon. Az alperes azon hivatkozása, hogy nem tartotta szükségesnek a felperes külön értesítését arról, hogy az eljárás átfordult etikai eljárásra, nem foghatott helyt. Az Alapszabály 11. § (2) bekezdése rendelkezéseiből következően a bizottságl kizárási eljárást nem folytathat le, azonban javaslattevési joga van az Elnökség felé, amely szerv jogosult a kizárási eljárás lefolytatására. Az Alapszabály szerint az Elnökség, valamint a bizottságl hatásköre elkülönül, eltérő, továbbá a személyi összetétele is más, ezért önmagában az, hogy nem az eljárásra jogosult szerv járt el az elsőfokú kizárási eljárásban, egyéb részletesebb alapszabályi rendelkezés hiányában is lényeges alapszabálysértésnek minősült, amely a tag tagsági viszonyát megszüntető elsőfokú kizárási határozat meghozatalára alapvetően kihatott.

[10] A küldöttgyűlésnek az Alapszabály 8. § (18) bekezdés b) pontja, (21) bekezdése értelmében titkos, írásbeli szavazással kellett döntenie másodfokon a tagkizárásról, amelyhez a jelenlevő küldöttek 2/3-ának szavazatára volt szükség. Nem vitatottan a küldöttgyűlésen 35 fő volt jelen. Ehhez viszonyítva az igen szavazatok számát kellett képeznie a 2/3-os arálynak az érvényes határozathoz. A 35-nek a 2/3-a 23,3, azaz több, mint 23 fő, így 24 szavazatra lett volna szükség az érvényes határozathoz, amely nem valósult meg.

[11] A keresettel támadott határozatok meghozatalakor elkövetett eljárási hibák olyan lényegesek és így olyan súlyúak, amelyek érdemben kihatottak a határozat meghozatalára, ezért alapot adtak – további jog- és alapszabálysértések vizsgálata nélkül is – a keresettel támadott határozatok bíróság általi hatályon kívül helyezésére. Ebből következően a bíróságnak nem kellett vizsgálnia, értékelnie a fellebbezésben hivatkozott felperesi eljárást, magatartást, a tagi kötelezettségek betartását, a kizárásra okot adó cselekményeket. Az elsőfokú bíróság így eljárási szabálysértés nélkül döntött a keresettel támadott határozatok hatályon kívül helyezéséről.

[12] A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek alapján a Pp. 383. § (2) bekezdés szerint az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[13] A fellebbezés eredménytelen volt, a felperes a jelen eljárásra költséget nem számított fel, ezért a Pp. 82. §-a alapján nem kellett határoznia az ítéltáblának a másodfokú perköltségről.

[14] Az alperes személyes illetékmentessége folytán meg nem fizetett fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdés értelmében az állam terhén maradt.

Budapest, 2025. október 21.

Dr. Molnár Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó s.k.
előadó bíró

Dr. Mizerák Judit s.k.
bíró